

Ik hou van jou

Un relat de: [Dona d'aigua](#)

Només amb 9 anys em vaig enamorar per primer cop.

Ell tenia el cabell castany clar, era espigat com el blat quan es sega.

Pell blanca, ulls plens de somnis i somriure gran.

Jo somiava amb ell, amb ell i molins de vent. amb un paisatge de tulípes taronges sota el sol.
Enamorada d'ell, la casa dels meus somnis havia de tenir arbres rodejats de tulípes vermelles i grogues.

Qui diria que aquest amor, innocent, marcaria tant els meus amors posteriors.
En Robert era neerlandès, igual que els dos que li seguirien: en Koen i en Sonny.

En Koen va ser l'amor de tota la meva adolescència.
Des dels 13 fins als 16 anys.

El seguia amb la mirava, col·leccionava fotos seves, intentava escoltar la mateixa música que ell segons el que apareixia al seu estat de MSN, igual que intentava mantenir converses amb ell sense èxit pel xat del Messenger i acabaven sent monosil·làbiques.

Jo realment l'adorava. El seu cabell, l'esveltitud del seu cos i el seu caràcter reservat.

Tothom, per no dir mig institut, sabia el que sentia per ell.

Finalment va refusar sortir amb mi amb una excusa penosa: els estudis.

Ara és a Haarlem intentant viure de la música amb la seva guitarra.
Li desitjo la millor de les sorts de tot cor.

Ell m'inspirava molt en aquest sentit.

Per mi, el que sentia per a ell, era com els primers versos de la cançó del cantautor André Hazes:

"Ik hou van jou,
alleen van jou,
ik kan niet leven
in een wereld zonder jou"

Traducció:

"T'estimo,
només a tu
no puc viure
en un món sense tu"

Ara se'm fa una lletra massa emocionalment dependent, però llavors la cantava fins l'extenuïtat quan em trobava sola a casa.

Després va venir en Sonny.
Un rotllet d'una nit, inesperat i apassionant.

La primera vegada que m'atrevia a deixar-me anar en un replà sense pensar en res més que en gaudir.

Vam compartir moltes coses: ell era mig nord-americà i amb família dedicada al món militar i ell també.
Vam conèixer-nos mirant les estrelles a Blanes, al cantó d'una piscina d'un bloc d'apartaments.

Jo mirava el cel quan va aparèixer ell per darrere comentant que la nit era molt bonica.

I parlant i parlant, vaig acabar sense ni gairebé calcetes, però el vaig aturar.

No estava preparada per anar més enllà, encara que els seus petons i les seves mans em demanessin més contacte.

Jo em derretia entre els seus braços. Però no més. No era el moment.
Em va donar una nota amb el seu email demanant quedar un altre dia.

Era un dimoni ros d'ulls blaus.
Vaig pensar que era massa atractiu per mi i que era millor deixar-ho anar.

Ara és a Pearl Harbour, ja que van tancar la seva base a Holanda ja fa uns 5 anys.

Amb tot això té collons que el meu primer petó se'l quedés un való, un belga francòfon, malgrat la meva predilecció per els homes de les terres baixes.